

POVÍDÁNÍ VE VLAKU

Jeli jsme s Jeníkem vlakem ze Šumavy do Prahy. Cestou motoráčkem do Strakonice jsme hovořili o světě kolem nás a v rychlíku ze Strakonice jsme v prázdném kupé filosofovali o světě v nás. Dělá přírodovědnou školu, která mu umožňuje užívat si poměrně hodně svobody myšlenek. A to je tuze důležité!

Dostali jsme se i k astronomii, pohledům do nejvzdálenějších částí našeho vesmíru a také k tomu, že takových vesmírů jsou spousty a je mnoho míst, kde jsou jistě naplněné podmínky pro vznik tvůrčího života. A tak jsme se dostali k různým filmům a počítačovým hrám, které produkuje náš svět o světech jiných. Většinou se zde musí bojovat se zlem, které přichází z jiných galaxií a vesmírů. Jak krátkozraký pohled tvůrců na svět, kteří promítají způsob myšlení některých našich bližních do způsobu myšlení civilizací daleko vyzrálejších. Ve skutečnosti je vše jinak a naše budoucí komunikace s nimi bude také naprosto odlišná. Proč mít gigantické vesmírné koráby umožňující dopravu vědomých bytostí prostorem hmotného světa, když společné Vědomí nás obklopuje vždy a všude.

To je právě to úžasné, že náš hmotný (hrubohmotný) svět tak, jak ho nyní chápeme, je prostoupen úžasným duchovním (jemnohmotným) světem, jehož jsme součástí, díky němuž jsme jací jsme a o němž nejen že dosud víme jen málo, ale většinou ani o něm zatím vědět nechceme, neboť bychom museli velmi zásadně změnit své současné představy světa, v kterých jsme se již tak hezky zabydli.

Dokud člověk vnímá sebe jako samostatnou částičku hmotného světa, může si připadat jako tuze maličký. A protože ta představa mnohé deprimuje, snaží si vytvářet představy o své velikosti uměle a snaží se vlastnit a ovládat co nejvíce hmotného světa kolem sebe. A přitom jsme všichni součástí duchovního světa, který je gigantičtější (lze-li to jako příměr takto říci) než viditelný nedohledný svět hmotný (jak ho nyní vnímáme) a nelze ho vlastnit. Nelze. Z principu.

A pak mi Jeník vyprávěl epizodu z jedné sci-fi knížky, kde kdesi na daleké planetě jakýsi vládce své vězně (odpůrce) dokázal trápit nejhorším způsobem. Nechal jim promítat 3D film, kde viděli nejprve sebe jak jsou malincí oproti jejich planetě a pak jak je planeta malinká v jejich soustavě, a pak v jejich galaxii a jak je ta galaxie malinká ve vesmíru a ten vesmír je částičkou vesmírů... A oni se bolestně zbláznili z prožitku své nicotnosti, ze své představy ztracenosti ve vesmírech.

Poslouchal jsem ten příběh a zaujal mne konec. Proč se vlastně zbláznili?

Sám jsem si totiž takovou představu jednou prožil a pokud bych měl použít v příměru slovo "zbláznit se", pak bych řekl, že jsem se "zbláznil radostí" z prožitku nezměrné velikosti a neomezené jsoucnosti Vědomí, jehož jsem součástí.

Nemusíme se cítit být ztraceni ve vesmíru, ale můžeme se nacházet všude, jsme jeho součástí bez ohledu na čas a prostor. Záleží jen na našem nazírání na svět. Na naší představě o světě. Na naší ochotě představy zvolna svobodně a čistě měnit a následně postupně odkládat.

A vlak jel okolo Berounky a voda se leskla ve večerním šeru a na nebi již byly první hvězdy vzdálených světů a náš svět usínal do noci a zároveň se probouzel do jara.

A bylo fajn být cestujícím vlaku putujícím vesmírem.
Cestujícím, putujícím vesmírem.

*M. Zámečník
(březen 2005)*